

въ ейцето, а чурупката му и бѣятакътъ му сж отгоре. Така сжщо и земята. На защо насѣкаде е така сжщо лесно да са ходи по земата и не е страшно да не удари крѣвѣта въ главите ни намъ, ни на ония люде, който живѣять подъ насъ, защото, както насъ, така и тѣхъ, синца ни, които лазиме по земята кора, магнитната сила тѣгли камъ своята срѣда, камъ жжлтинакътъ на земята, или, както я наричатъ учените, камъ своята сжрцевина или центаръ.“ — „Сега азъ сичко разбирамъ, само едно не мога да разбера, казахъ азъ. Кажи ми сега, дѣдо попе, ако у ония люде, които живѣять подъ насъ, земята имъ е така сжщо подъ краката, то що е у тѣхъ надъ главите: може ли да бжде, щото да е и у тѣхъ небе надъ главите, както и у насъ?“ — „То са знае, че е небе.“ — „А нема небе има около сичката земя?“ — „То са знае, че около сичката.“ — „А отдолу подъ насъ?“ — „И отдолу.“ — „Какъ може това да бжде! Нема небего не прилича на шапка, а на мехуръ, който покрива сичката земя?“ — „Повече прилича на мехуръ, нежели на шапка. Ала стига ти за сега толкова: азъ трѣба да ида на вечерня. Хайде, иди си сега и други пѣтъ.“ — „А не можешъ ли, дѣдо попе, да ми отчупишъ едно парченце отъ тоя магнитъ?“ — „А защо ти е?“ — „Азъ мисла дома да го поиспитамаъ,“ казахъ азъ. — „Не, не мога да ти отчуна, каза той. А на ти, казва, това парче червень восжѣъ, съ когото писма запечатватъ. Тоя восжѣъ ще бжде за тебе се едно, като и магнитътъ. Натжрай го добре съ пѣкое сукно,—и